

EUSKALDUN BAT BERE ERRIYAN.¹

(ON ANTONIO ARZÁC JAUNA-RI)

Joanik Euskal-erritikan,
sartu nitzan Amerikan,
igaro ditut urte batzuben
biyotza penaturikan,
iya miñez jarririkan
diruz jabetu nairikan.

An izan detan sariya
zan biyotzeko zauriya;
pentsamentura beti etortzen
zitzaidan Euskal-erriya,
leku estimagarriya,
ni sortu nitzan kabiya.

Nere mendi ta ingurua
zitzaizkitan maiz burura;
aruntz joateko griña char batek
jarri ninduen erua,
naigo det nere chulua
eta ez ango dirua.

(1) *Urzo churia-ren doñuban.*

Modu berian pentsatzen
nituben gabak pasatzen;
nere sort-erri maitagarriya
zitzaidan beti oroitzen,
zeiñ ongi nitzan bizitzen,
gurasoakin ni emen.

Zori onian naiz sartu,
biyotza zait chit lasaitu;
berriz ez det nai iñora ere
zuregandikan aldendu,
baizikan nai det geratu,
nediyen oso sendatu.

Kanpo guziyen igasi,
buelta naiz eziñik etsi;
nere guraso aldamenian
lasaitasuna zait asi,
emen naidet beti bizi,
ta nere ezurrak utzi.

¡O! Ama maite Euskara,
bedeinkatutako izkera;
zure mantu-pe paketsutikan
irten ta izandu gera,
bañan gaur det ezaguera,
ta zugan nator ostera.

Ez naiz, ez, zugandikanen,
asiko berriz aldentzen;
Euskal-erriko lur gozotikan
kanpoetara aldatzen,
an eznitzan ni arkitzen,
emen nai det izan, emen.

JOSÉ ARTOLA.

